

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

27 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, și de către avocatul Tampei Tatiana cu inculpatul, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 01 august 2019 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2020, în cauza penală în privința lui,

Pricopciuc Vadim XXXX, născut la XXXXXX, originar din r. XXXXX, s. XXXXX, domiciliat în mun. XXXXX, str. XXXXXXX

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 28.02.2019 – 01.08.2019;

Instanța de apel: 20.08.2019-20.05.2020;

Instanța de recurs: 11.08.2020 –27.01.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 1 august 2019, Pricopciuc Vadim a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, și condamnat în baza acestei Legi la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 90¹ din Codul penal, executarea pedepsei închisorii stabilite inculpatului Pricopciuc Vadim s-a suspendat parțial, urmând ca acesta să execute pedeapsa închisorii pe un termen de 2 (doi) ani în penitenciar de tip semiînchis, iar executarea părții rămase a pedepsei cu închisoarea stabilite de 2 (doi) ani să fie suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 (trei) ani, cu liberarea ulterioară de pedeapsă a lui Pricopciuc Vadim, dacă în termenul de probațiune acesta nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

S-a respins demersul procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 1120 lei din contul lui Pricopciuc Vadim.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, pe parcursul perioadei de timp cuprinse între 26.12.2018 pînă la 28.12.2018, aflându-se la domiciliul situat în XXXXXXXX, str. XXXXXXXX, pe care îl închiriază, Pricopciuc Vadim știind cu certitudine, că XXXXXXXX, a.n. XXXXXX, locuitoare a s. XXXXXXXX, r-nul XXXXXXXX, care este minoră și nu a împlinit vîrsta de 16 ani, a întreținut de mai multe ori rapoarte sexuale în formă normală, benevol cu minora XXXXXXXX.

Acțiunile lui Pricopciuc Vadim au fost calificate în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, adică „raportul sexual altul decât violul, actele de penetrare vaginală comise asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vîrsta de 16 ani”.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Principal, Scutaru Adrian, avocatul Tampei Tatiana în interesele inculpatului Pricopciuc Vadim și procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina.

3.1. Procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Principal, Scutaru Adrian, a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței în partea individualizării pedepsei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri prin care a inculpatului să îi fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani și 6 luni, cu luarea sub strajă.

În motivarea cerințelor sale, apelantul a menționat că:

- prima instanță urma să aplice inculpatului o pedeapsă mai aspră;
- caracteristica acestuia nu este nici pozitivă și nici negativă, astfel pedeapsa aplicată de instanța de fond nu va asigura scopul pedepsei, dar și satisfacerea echității.

3.2. Avocatul Tampei Tatiana în interesele inculpatului Pricopciuc Vadim, a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea cerințelor sale, apelantul a menționat că:

- prima instanță nu a apreciat corespunzător probele în speță;
- judecătorul i-a ținut parte procurorului. Instanța și-a atribuit rolul organului de urmărire penală prin faptul că a acceptat-o în calitate de martor pe XXXXXX Irina. La ședința din 27 mai 2019, pe cînd era audiat acest martor din partea acuzării, judecătorul a întrerupt audierea acestui martor și i-a acordat un interval de 5 minute, procurorului să aibă posibilitatea să vorbească și să o sfătuiască pe XXXXX Irina cum să răspundă la întrebările apărătorului. Fiind întreruptă audierea acestui martor doar la inițiativa instanței, prin urmare încheierea judecătoriei Chișinău, s. Buiucani din 27 mai 2019 este una neîntemeiată, deoarece judecătorul a fost părtinitor cu acuzatorul de stat. Mai mult ca atât, necătînd la faptul că instanța l-a condamnat pe inculpat la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, i-a stabilit tipul penitenciarului semiînchis, dar urma să fie stabilit penitenciarul de tip deschis;

- atitudinea instanței față de minoră la fel a fost neacceptabilă, deoarece niciodată când se puneau în discuții careva cereri nu a fost întrebată părerea minorei, dar în toate cazurile era întrebat reprezentantul legal, iar părerea reprezentantului legal niciodată nu corespundea cu părerea minorei, care nu era în relații bune cu reprezentantul legal, din cauza acestui dosar penal.

- XXXXXXX la toate ședințele de judecată a fost prezentă, dar un pedagog a fost prezent doar la prima ședință, în rest ședințele au avut loc în lipsa pedagogului;

- a fost depusă din partea apărătorului inculpatului cerere prin care s-a solicitat declararea inadmisibilității probelor acuzării: a declarațiilor părții vătămate minore, a martorului Jeleva Ala audiată la urmărire penală, a martorului Malcov Irina care a fost recunoscută ca martor în cadrul cercetării judecătorești, raportul de expertiză medico-legală prin care s-a constatat refuzul minorei de a fi examinată de medici. Instanța urma să se expună asupra cererii prin sentință, dar nu s-a expus.

- instanțele judecătorești, la adoptarea unei hotărâri motivate, trebuie să conștientizeze faptul că prin aceasta le demonstrează părților la proces că acestea au fost ascultate. Mai mult ca atât, o decizie motivată le acordă părților posibilitatea contestării acesteia, precum și posibilitatea reformării deciziei de către instanța de recurs, or, prin pronunțarea unei decizii motivate, se asigură examinarea publică a administrării justiției.

- astfel, conform probelor invocate în rechizitoriu, procesul-verbal de audiere a părții vătămate XXXXXX din 03.01.2019, audiere care a început la orele 15:30 și a durat pînă la 16:00, minora a declarat că la 26.12.2018 i-a spus inculpatului că intenționează să întrețină cu inculpatului un raport sexual, la ce el a fost de acord. La 28.12.2018 victima a întreținut din nou un raport sexual cu Pricopciuc Vadim cu care este într-o relație de 6 luni, menționând că după ce absolveste 9 clase se va căsători cu victima.” ;

- în instanța de judecată partea vătămată XXXXXXX a declarat că nu susține declarațiile pe care s-a semnat la urmărire penală, deoarece a semnat fără să citească și sub presiunea mamei sale, adică a reprezentantului legal, care era amenințată de poliție că va fi amendată că nu are grijă de ea;

- în cadrul ședinței de judecată minora nu a fost de acord cu declarațiile fixate în procesul-verbal de audiere din 03.01.2019 și nici cu declarațiile reprezentantului legal făcute la urmărire penală și în cadrul cercetării judecătorești;

- necătfînd la faptul că la audierea părții vătămate nu se permite asistarea altor persoane, martorul Malcov Irina care a fost recunoscut în calitate de martor în cadrul examinării judecătorești, a declarat că a fost prezentă și ea. Ceea ce nu corespunde adevărului. Faptul că nu a fost prezentă la audierea minorei este evident din procesul-verbal de audiere a minorei din 03.01.2019 care este semnat de minora XXXXXXX, de reprezentantul legal, de pedagogul Voinu și ofițerul de urmărire penală.

- nu există componența elementelor infracțiunii prevăzute de art. 174 din Codul penal;

- conform actului învinuirii Pricopciuc Vadim se învinuiește în aceea că aflându-se la domiciliul său din mun. XXXXX str. XXXXXXX știind cu certitudine că XXXXXXX a.n. XXXXXX, locuitoare a s.XXXXX, r.XXXXX este minoră și nu a împlinit vârsta de 16 ani, în perioada de la 26.12.2018 pînă la 28.12.2018 a întreținut de mai multe ori rapoarte sexuale în formă normală benevol cu minora XXXXXX, însă în speță, nu există componența tuturor elementelor a infracțiunii prevăzute de art. 174 din Codul penal. În planul laturii obiective, infracțiunile privind viața sexuală se comit numai prin acțiuni. Aceste acțiuni presupun un raport sexual sau un alt act sexual, ori o activitate complementară contactului sexual. Sub aspectul laturii subiective, este necesar a menționa că toate infracțiunile privind viața sexuală se săvârșesc numai cu intenție;

- acuzarea urma să administreze probe care să demonstreze în instanță că sunt întrunite toate elementele infracțiunii prevăzute de art. 174 din Codul penal, dar a fost în imposibilitate de a le prezenta pentru că inculpatul nu a întreținut nici un raport sexual cu minora și nici intenție nu a avut. Prin urmare, lipsește latura obiectivă - lipsa raportului sexual și latura subiectivă - lipsa intenției inculpatului de a avea cu minora un raport sexual;

3.3. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Pricopciuc Vadim recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) din Codul penal, să îi fie stabilită pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu încasarea de la inculpatul Pricopciuc Vadim, în beneficiul statului a sumei de 320 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

În motivarea cerințelor sale, apelantul a menționat că:

- în conformitate cu art. 227 alin. (1) din Codul de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

- potrivit alin. (3) a normei prenotate „ Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate”. Aliniatul (3) a normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces. Totodată legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

- prin urmare în situația cînd art. 229 alin. (1) din Codul de procedură penală, stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile judiciare soluția instanței judecătorești de a respinge încasarea acestor cheltuieli este neîntemeiată, or procurorul a făcut dovada cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizelor judiciare.

- efectuarea cheltuielilor de judecată într-o cauză penală este provocată de săvârșirea infracțiunii, care evident impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind fapta sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

- obligația inculpatului condamnat de a suporta cheltuielile judiciare este principială de vreme ce săvârșirea infracțiunii atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, inclusiv pentru a i se aplica infracțorului pedeapsa de a suporta cheltuielile judiciare îi revine acestuia în principal.

- prin Legea nr. 316 din 22.12.2017, (publicată în Monitorul Oficial nr.40-47/108 din 09.02.2018), alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat

- prin ce se atestă intenția legiuitorului, de a pune cheltuielile judiciare în sarcina inculpatului.

- potrivit prevederilor alin. (1) art. 3 din Codul de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

- trecerea cheltuielilor judiciare în contul statului intră în contradicție și cu prevederile art. 16 alin. (2) din Constituția RM, prin care se indică că «*Toți cetățenii R. Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice..*», iar banii cheltuiți de stat în urma acțiunilor infracționale a făptașului, care este recunoscut vinovat în modul stabilit de lege, sunt bani publici ce revin din contribuțiile cetățenilor.

- de asemenea, alin. (1) art. 1398 Cod civil, prevede obligarea reparării prejudiciului patrimonial cauzat prin acțiuni sau omisiuni, de cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial.

- în acest sens prevalează legea supremă, adică Constituția RM, și în cazul dat prejudiciul cauzat nu este numai a statului, dar a tuturor cetățenilor, impozitele cărora nu ar trebui să acopere cheltuielile unor făptași ce intenționat au comis infracțiuni. Astfel se va garanta și cerințele art. 6 & 1 CEDO, ce garantează fiecărei persoane dreptul la un proces echitabil și, în special, egalitatea părților în proces, care, în procesele judiciare în care se ciocnesc interese opuse, presupune că fiecare parte trebuie să aibă posibilitate rezonabilă de a prezenta cauza sa în condiții în care nici una din părți nu deține prioritate vădită.

- pornind de la faptul că prin sentința din 01 august 2019, în sarcina inculpatului condamnat urma să fie puse obligațiunile care urmau a fi executate de acesta, adică achitarea cheltuielilor suportate de stat, însă acesta fiind practic scutit de aceste obligațiuni, în opinia acuzării fără careva temeiuri legale.

- astfel, se constată inegalitatea părților în proces și punerea proprietății publice, garantate de art. 127 alin. (2) din Constituția RM într-o situație

defavorizată față de condamnat care a acționat ilicit față de bugetul public, ceea ce, conform legislației în vigoare și jurisprudenței CEDO, nu poate fi admis.

- acuzarea consideră neîntemeiate concluziile primei instanțe în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată, fapt ce denotă că soluția adoptată în prezenta cauză penală, nu poate fi menținută și urmează a fi casată parțial pe motivele invocate de către acuzatorul de stat atât în partea ce ține de individualizarea pedepsei, cât și în apelul suplimentar privind cheltuielile de judecată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2020, a fost respins apelul procurorului în Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Principal, Scutaru Adrian, admise apelurile declarate de către avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului Pricopciuc Vadim și al inculpatului Pricopciuc Vadim, apelul procurorului în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, casată parțial sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 1 august 2019, în partea cheltuielilor de judecată și executării pedepsei, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a dispus încasarea din contul inculpatului Pricopciuc Vadim în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 320 (trei sute douăzeci) lei.

La fel, Pricopciuc Vadim a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) din Codul penal, fiindu-i aplică o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani.

În temeiul art. 90 din Codul penal a fost suspendată condiționat pedeapsa numită inculpatului Pricopciuc Vadim cu stabilirea unui termen de probațiune de 4 (patru) ani, cu obligarea inculpatului să nu își schimbe domiciliul sau reședința fără acordul organului competent și să participe la programe probaționale. În rest sentința a fost menținută fără modificări

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel analizând declarațiile inculpatului prin prisma prevederilor art. 101 din Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concludenței și utilității lor le-a apreciat, ca fiind ne veridice, or inculpatul a oferit astfel de depoziții cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală.

Mai mult, declarațiile inculpatului, dar și argumentele apărării în partea în care se solicită achitarea inculpatului poartă un caracter declarativ și se combat prin probele administrate.

La fel, instanța de apel a remarcat că, apelul depus de procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Principal, Adrian Scutaru nu conține careva date, informații, care fiind cumulate ar constitui argumente certe în vederea executării reale a pedepsei închisorii.

Continuând ideea expusă, instanța de apel a precizat că, circumstanțe reale și personale ale inculpatului, precum și lipsa antecedentelor penale, de vârsta inculpatului, de faptul că are trei copii, de caracterul și modalitatea infracțiunii, reiterând comportamentul pozitiv al acestuia după comiterea faptei prejudiciabile, Colegiul consideră că în privința lui Pricopciuc Vadim sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 90 din Codul penal, care reglementează

condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, considerând-o drept una echitabilă, ținând cont de circumstanțele personale, în raport cu circumstanțele cauzei, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea pedepsei, aplicând în privința acestuia prevederile art. 90 din Codul penal.

Totodată, instanța de apel a reținut că, prevederile art. 90¹ din Codul penal, nu sunt aplicabile în cauze ce vizează infracțiunea în speța de referință, or legiuitorul, la alin. (4) din art. 90¹ din Codul penal, a stabilit expres că, prezentul articol nu se aplică în cazul infracțiunilor deosebit de grave și excepțional de grave, precum și infracțiunilor prevăzute la art.165, art.166¹ alin.(2)–(4), art.171–175¹, 201¹, 206, 208, 208¹ și 208².

Cu referire la apelul suplimentar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, instanța de apel a subliniat că, cerința privind încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 320 lei, este întemeiată și motivată.

De asemenea, conform art. 229 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sînt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeuri de nereabilitare.

Totodată, instanța de apel a punctat că, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor. În cazul condamnării cîtorva persoane în aceeași cauză, cheltuielile judiciare se repartizează în dependență de vinovăția, gradul de răspundere și situația materială a fiecăreia din ele. În cazul încetării urmăririi penale în urma împăcării părții vătămate cu învinuitul, inculpatul, instanța de judecată poate trece cheltuielile judiciare în sarcina părții vătămate, a învinuitului, inculpatului sau numai a uneia din părți. În caz de deces al condamnatului pînă la intrarea în vigoare a sentinței, cheltuielile judiciare nu pot fi puse în sarcina succesorilor lui.

Subsecvent, instanța de apel a considerat necesar de a încasa din contul inculpatului suma de 320 lei, sumă care rezultă din cheltuielile suportate pentru efectuare expertizei judiciare în speță, or, raportând prevederile legale evidențiate supra, la materialele cauzei, consideră că plata cheltuielilor judiciare urmează a fi puse în sarcina inculpatului atîta timp cît Pricopciuc Vadim a fost recunoscut vinovat de comiterea unei infracțiuni, vina acestuia fiind dovedită indubitabil, or, efectuarea expertizei care reprezintă obiectul de

studiu al instanței de apel, au avut la geneză comportamentul infracțional al inculpatului.

5. Decizia motivată a instanței de apel pronunțată la 24 iunie 2020, a fost atacată cu recurs ordinar, de către Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău – Tăut Dorina, care a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, menționând că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în partea ce ține de individualizarea pedepsei stabilite inculpatului.

În motivarea recursului depus, recurentul a invocat că:

- pedeapsa numită inculpatului Pricopciuc Vadim nu este în acord cu principiul proporționalității , având în vedere fapta săvârșită și impactul ei social;

- instanța de apel nu s-a expus asupra prevederilor art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, adică nu a efectuat procedura de individualizare și stabilire a cuantumului pedepsei, în cazul stabilirii pedepsei cu aplicarea art. 90 Cod penal, ignorând astfel prevederile art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este prevăzut că „*Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată*”, prevederi aplicabile și pentru decizia instanței de apel;

- instanța de apel nu a indicat care anume circumstanțe ale cauzei sunt considerate atenuante și în corelație cu care date privind personalitatea inculpatului aceste circumstanțe servesc drept temei pentru aplicarea art. 90 Cod penal;

- în decizia instanței de apel se atestă că, motivarea stabilirii pedepsei lui Pricopciuc Vadim contravine prevederilor statuate de art. 394 alin. (2), pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece aceasta nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei cu suspendarea condiționată a executării ei;

- în situația în care inculpatul nu a recunoscut vina, deși probele cercetate demonstrează contrariul, inculpatul nu a regretat pentru faptul că a comis o infracțiune și încercând sub diferite metode a duce în eroare atât organul de urmărire penală cât și instanțele de judecată, având un singur scop, eschivarea de la răspundere penală, de circumstanțele cauzei, de comportamentul inculpatului, care a continuat să influențeze negativ partea vătămată, în urma căreia ultima fiind în clasa a 9-a a încetat să frecventeze școala și a plecat de acasă pentru a locui cu inculpatul, iar cel di urmă cunoscând cu certitudine că aceasta la moment avea doar 16 ani.

- instanța de apel a examinat pur formal, tendențios și unilateral apelul declarat de procuror, u s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru prezenta cauză, a adoptat o soluție neargumentată la modul convenit, în legătură cu ce o astfel de decizie nu poate fi menținută.

5.1. La fel, împotriva deciziei nominalizate au depus recurs ordinar și avocatul Tampei Tatiana cu inculpatul.

În motivarea recursului depus, recurenții au invocat că:

- instanțele judecătorești au pus la baza deciziei și a sentinței de condamnare a lui Pricopciuc Vadim, probe care au fost acceptate ilegal în procesul penal.

- în situația în care instanțele ierarhic superioare au pus la baza unei sentințe de condamnare, un raport de expertiză medico-legal, unde medicul-expert nu a examinat-o pe minoră, nu poate fi considerat acest raport de expertiză o probă admisibilă. În aceste condiții, este vizibil o fixare a unei discuții dintre expert și minoră în cadrul unui raport de expertiză, a cărei veridicitate poate fi pusă la îndoială. În astfel de situații se crează un precedent grav pentru activitatea organelor de urmărire penală și a întregului act judecătoresc.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Cu referire la recursul declarat de către procuror:

Reieșind din conținutul recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, considerând că inculpatului greșit i-a fost aplicată norma art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare.

La fel, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, indică la aplicarea nejustificată a suspendării condiționate a pedepsei cu închisoare inculpatului, conform art.90 Cod penal.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative.

În aceste condiții, Colegiul penal, reieșind din practica sa constantă, va respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs în această parte,

reiterând faptul că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei, cărora sunt subsecvente. Instanța de recurs nu reține poziția recurentului, precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, având în vedere că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod obligatoriu expunerea amănunțită asupra tuturor elementelor de fapt menționate de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei hotărâri motivate.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu prevederile art. 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. În același context, Colegiul penal menționează că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

Succesiv, instanța de recurs reține că nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu a admis careva erori, stabilind în privința acestuia legal, motivat, după propria convingere, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare.

Referirea recurentului la capitolul efectuării unei individualizări a duratei și cuantumului pedepsei aplicate în privința inculpatului, conform art.90 Cod penal, instanța de recurs relevă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art.90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului,

și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată corect a ales și a aplicat tipul și mărimea pedepsei, ținând cont, reieșind din împrejurările cauzei, de faptul că pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanctiunea art. 174 alin.(1) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani, această infracțiune clasificându-se ca gravă potrivit art.16 Cod penal.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin.(4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Potrivit actelor cauzei, Colegiul penal atestă, că inculpatul a fost condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, la 4 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin.(1) și alin.(4) art.90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de

corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea aplicării dispozițiilor art.90 Cod penal, în privința lui Pricopciuc Vadim.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide că, în cauza dată nu și-au găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

Cu referire la recursul declarat de către avocat cu inculpatul:

Analizând materialele cauzei, Colegiul penal atestă că, concluziile instanței de apel privind vinovăția inculpatului sunt descrise detaliat în descriptivul deciziei instanței de apel, pe care instanța de recurs și le însușește sub aspectul stării de fapt și de drept a cauzei, așa cum au fost reținute de instanța de apel.

Colegiul nu se va expune cu privire la pretinsele erori enunțate de recurentă, întrucât autoarea cererii de recurs semnalându-le, a eșuat să descrie esența acestora și relevanța lor pentru cauza deferită judecății, referindu-se preponderent la chestiunea de apreciere a probatoriului.

Totodată, Colegiul consideră inacceptabil faptul că recurenta, pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea reaprecierii probatoriului, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excedă scopul pentru care aceasta a fost creată.

Suplimentar, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea cauzei, după cum se solicită de recurentă.

În aceste condiții, instanța de recurs se raliază argumentelor expuse în sentință și în decizia Curții de Apel contestate, totodată, notând că, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO se admite însușirea concluziilor instanțelor ierarhic inferioare de către instanțele ierarhic superioare, or, potrivit pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, se statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale. În cazul când constatările acestora sunt fundamentate în fapt și în drept, fiind amplu prezentate în hotărârile atacate, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces, iar probele puse la baza hotărârilor

nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor formulate de instanțe.

În viziunea instanței de recurs concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste iar criticile recurenților nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate de instanța de apel, iar recursul urmând a fi declarat inadmisibil ca vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina și de către avocatul Tampei Tatiana cu inculpatul, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 01 august 2019 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2020, în cauza penală în privința lui *Pricopciuc Vadim XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 februarie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda